

Nu gjorde den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nogle Bemærkninger om en Affære i Harridslev for ganske nylig. Jeg skal for mit Vedkommende i allerhøjeste Grad beklage denne Affære, og jeg vil ogsaa haabe, at den paagældende Dyrlæge maa faa den Straf, enten i den ene eller den anden Form, som rettelig tilkommer ham; men jeg ønsker dog her overfor den højtærede Minister, som jo ogsaa i sin Forelæggelsestale berørte dette Forhold, at pege paa, at denne Sag blev pustet op til meget, meget mere, end den i Virkeligheden var. Og hvorfor? Fordi den skulde bruges i politisk Øjemed. Det var saa uheldigt, at netop § 1-Kommunernes fornemste Vaaben-drager boede i Randers, og han benyttede denne Sag til at føre sine Tanker og Ideer frem, for § 1-Kommunerne og i Særdeleshed imod § 2-Kommunerne. Jeg ser fuldstændig bort fra, at saa vidt mig bekendt gik den paagældende Slagtehusinspektør ikke den tjenstlige Vej til indberette Sagen til Veterinærinspektøren, hvorfra den kunde gaa videre til Ministeriet, men han indberettede Sagen direkte til Politiet, saa der blev en Politisag ud af det, og jeg ønsker her fra denne Plads at sige, hvis den højtærede Minister ikke allerede er vidende om det, at Veterinærinspektøren i Jylland, Hr. Brieg, har desavoueret Slagtehusinspektør Langkjærs voldsomme Udfald i denne Sag og offentligt har udtalt, at Hr. Langkjær havde skudt langt over Maalet. Derfor egner denne Sag sig ikke til et Angreb paa Princippet i § 2-Kontrollen, men selvfølgelig, Angrebet paa den paagældende Dyrlæge opretholder jeg, og jeg ønsker ikke, at han paa nogen Maade skal tages i Forsvar.

Maa jeg endnu paapege det Forhold, at Kød fra § 2-Kommunerne kan blive Genstand for en Efterkontrol, hvorved eventuelle Fejl kan blive opdaget, medens Kød fra § 1-Kommuner ikke er Genstand for en saadan, og eventuelle Fejl bliver saaledes ikke paavist, men det turde være indlysende, at dermed er ikke fastslaaet, at der ikke begaa Fejl her. Derfor tror jeg heller ikke, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet skal køre for stærkt frem med de Fejl, der er blevet paapeget i § 2-Kommunerne. Lad os blot gaa ud og se, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er, hvor galt det er — efter de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremsatte, kunde man jo tro, at det var helt rivegalt.

Der er fra fuldstændig autoritativ Side meddelt mig, at med Hensyn til 2den Klasses Kød fra saavel § 2-Kommuner som Eksportslagterier blev der i et Halvaar i 1924 i

Københavns Flæskehølv paavist 97 Fejl og i samme Halvaar 1925 35 Fejl, og Tilførselen fra § 2-Kommuner og Eksportslagterierne er omtrent den samme. Naar man nu erindrer den store Tilførsel til København, er dette ikke imponerende Tal, og de berettiger ikke til at anlægge de Synspunkter, som den højtærede Minister har nedfældet i sit Forslag, specielt da man jo ikke har noget Tal fra § 1-Kommuner at sammenligne med og altsaa ikke ved noget som helst om, hvilke Fejl der eventuelt begaas under § 1-Kontrollen.

Nu ved jeg vel, at alt det, jeg her har staaet og fremført, kunde jeg egentlig have sparet mig, da det jo ikke er i det sanitære Krav, Hunden ligger begravet, men jeg har ønsket at fastslaa, at der heller ikke i denne Henseende er noget Krav at stille. Sandheden er jo den utlslørede, at det er paa en ren og skær bykommunal økonomisk Basis, Kravet er rejst, og man maa indrømme, at den højtærede Minister heller ikke lægger Skjul herpaa i sine Bemærkninger, men at han aabent og ærligt bekender Kulør. Jeg skal, som jeg alt har gjort, i lige Maade bekende Kulør og betro den højtærede Minister, at mit Parti ikke kan anerkende dette Kravs Berettigelse.

Det, man vil med dette Forslag, udtaler den højtærede Minister tydeligt og klart, er at lægge Grunden til, at man til sin Tid kan henlægge al Slagtning til offentlige Slagtehus og Eksportslagterier. Man vil med andre Ord tvinge en Udvikling frem, der ikke har været Bud efter fra andre Kredse end dem, jeg før nævnte. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at spørge den højtærede Minister, om Ministeren ved denne Sags Behandling har fundet Anledning til at forespørge Husmandsforeningerne og Landboforeningerne om deres Stilling. Vi ved jo, at saa snart der er Tale om Foranstaltninger til Mund- og Klovesygens Bekæmpelse, eller der er Tale om, hvorvidt vordende Dyrlæger skal have Studentereksamen eller ej, kender man fra Ministeriet altid Vejen ud til Landboforeningerne og Husmandsforeningerne. Derfor vil jeg gerne have at vide, om Ministeren har slaaet en Bom ned for den Vej ved denne Lejlighed, eller om man er gaaet den Vej, og hvis man ikke har gjort det, vil jeg gerne have Svar paa, hvorfor man ikke har gjort det.

Ministeren har aabenbart haft Følelsen af, at det gjaldt om at virke beroligende overfor det Spørgsmaal, der straks vilde lyde fra Befolkningen, nemlig om en saadan Ordning ikke vil virke prisfordyrende. I den Anledning har Ministeren